

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Union des syndicats de l'immobilier (UNIS) (C-25/14), Beaudout Père et Fils SARL (C-26/14)

Strona pozwana: Ministre du travail, de l'emploi, de la formation professionnelle et du dialogue social, Syndicat national des résidences de tourisme (SNRT) i in. (C-25/14), Ministre du Travail, de l'Emploi et de la Formation professionnelle et du Dialogue social, Confédération nationale de la boulangerie et boulangerie-pâtisserie française, Fédération générale agro-alimentaire – CFDT i in. (C-26/14)

Sentencja

Obowiązek przejrzystości, który wynika z art. 56 TFUE, stoi na przeszkodzie rozszerzeniu przez państwo członkowskie na wszystkich pracodawców i pracowników najemnych danej branży zakresu stosowania porozumienia zbiorowego, zawartego przez organizacje reprezentujące pracodawców i pracowników najemnych danej branży, które to porozumienie powierza jednemu podmiotowi gospodarczemu, wybranemu przez partnerów społecznych, zarządzanie obowiązkowym uzupełniającym systemem ubezpieczeniowym ustanowionym na rzecz pracowników najemnych, w sytuacji gdy uregulowanie krajowe nie przewiduje odpowiedniego poziomu jawności umożliwiającego organowi władzy publicznej wzięcie w pełni pod uwagę przedstawianych mu informacji dotyczących istnienia korzystniejszej oferty.

Skutki niniejszego wyroku nie dotyczą porozumień zbiorowych w przedmiocie wyznaczenia jednego ubezpieczyciela odpowiedzialnego za zarządzanie uzupełniającym systemem ubezpieczenia, którym organ władzy publicznej objął wszystkich pracodawców i pracowników najemnych danej branży przed datą ogłoszenia niniejszego wyroku. Pozostaje to jednakże bez uszczerbku dla środków zaskarżenia wniesionych przed tą datą.

⁽¹⁾ Dz.U. C 85 z 22.3.2014.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 grudnia 2015 r. – Parlament Europejski/Rada Unii Europejskiej

(Sprawy połączone od C-132/14 do C-136/14) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności — Rozporządzenie (WE) nr 1385/2013 — Dyrektywa 2013/62/UE — Dyrektywa 2013/64/UE — Podstawa prawna — Artykuł 349 TFUE — Najbardziej oddalone regiony Unii Europejskiej — Zmiana statusu Majoty względem Unii Europejskiej]

(2016/C 068/05)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: I. Liukkonen, L. Visaggio i J. Rodrigues, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, W. Mölls, D. Bianchi i D. Martin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. Westerhof Löfflerová, E. Karlsson, F. Florindo Gijón i J. Czuczai, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M. Sampol Pucurull, pełnomocnik), Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues, F. Fize, D. Colas i N. Rouam, pełnomocnicy), Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, B. Andrade Corre, M. Duarte i S. Marques, pełnomocnicy)

Sentencja

1) Skargi w sprawach od C-132/14 do C-136/14 zostają oddalone.

- 2) Parlament Europejski zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Radę Unii Europejskiej w związku ze sprawami C-132/14 i C-136/14.
- 3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Radę Unii Europejskiej w związku ze sprawami od C-133/14 do C-135/14.
- 4) Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska i Republika Portugalska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 175 z 10.6.2014.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 grudnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Neptune Distribution SNC/Ministre de l'Économie et des Finances

(Sprawa C-157/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 — Dyrektywa 2009/54/WE — Artykuł 11 ust. 1 i art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Ochrona konsumenta — Oświadczenia żywieniowe i zdrowotne — Naturalne wody mineralne — Zawartość sodu lub soli — Obliczanie — Chlorek sodu (sól kuchenna) lub łączna ilość sodu — Wolność wypowiedzi i informacji — Wolność prowadzenia działalności gospodarczej]

(2016/C 068/06)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Neptune Distribution SNC

Strona pozwana: Ministre de l'Économie et des Finances

Sentencja

- 1) Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 107/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r., w związku z załącznikiem do tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że wprowadza on zakaz stosowania w odniesieniu do naturalnych wód mineralnych i innych wód oświadczenia „bardzo niska zawartość sodu [lub] soli” i każdego innego oświadczenia, które może mieć taki sam sens dla konsumenta.

Artykuł 9 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/54/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie wydobywania i wprowadzania do obrotu naturalnych wód mineralnych w związku z załącznikiem III do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, by opakowania, etykiety lub reklama naturalnych wód mineralnych zawierały oświadczenia lub oznaczenia mające przekonać konsumenta, iż dane wody mają niską zawartość sodu lub soli lub iż są one odpowiednie dla diety ubogiej w sód, w wypadku gdy łączna zawartość sodu pod wszelkimi występującymi w tych wodach postaciami chemicznymi wynosi co najmniej 20 mg/l.

- 2) Analiza pytania drugiego nie wykazała niczego, co mogłoby wpłynąć na ważność art. 9 ust. 1 i 2 dyrektywy 2009/54 w związku z załącznikiem III do tej dyrektywy oraz z załącznikiem do rozporządzenia nr 1924/2006.

⁽¹⁾ Dz.U. C 184 z 16.6.2014.